

[Carsten Andersen]

ler en styrmand varetage det pædagogiske ansvar. Mig bekendt er der ikke på statens navigationsskoler undervisning i pædagogik. Det tror jeg mest handler om ankere, kugler og søvejsregler. Det er skibsføreren, der så har det pædagogiske ansvar. Den unge kommer til at deltage i en eller anden arbejdsform om bord på skibet, og det er ikke et skibsprojekt. Jeg har ikke nævnt skibsprojekter i nogen af disse ting, men jeg har nævnt de tilfælde, hvor man sender unge ud om bord i sådanne skibe. Der er en verden til forskel.

Om børnebertførelser vil jeg lige sige til justitsministeren, at det var ikke internationale børnebertførelser, jeg tænkte på, men dem, som omtales af pressen og af den danske folkekirke.

Glønborg (KRF):

Til fru Jytte Andersen og hr. Carsten Andersen vil jeg gerne sige, at hvad angår bemærkningerne om nødvendigheden af at have samfundets sociale foranstaltninger i orden, er vi 100 pct. enige. Jeg kan sådan set ikke forstå, at det skulle volde så stor en overraskelse hos de to socialistiske partier, at man meget ofte finder Kristeligt Folkeparti som medarbejder i netop at fremme samfundets sociale system. Vi har dog, når vi skal se seriøst og ikke polemisk på tingene, lavet en hel del ting i fællesskab på det område, og det håber jeg vi kan fortsætte med. Men vi kommer nok nemmere om ved det, når vi prøver at holde os uden for polemikken og tager sagligheden deri.

Ordførerne for regeringspartierne har sammen med ministrene påpeget, at vi nu skulle vente og se, hvad Graversenudvalget sagde.

Jeg er også, som jeg har sagt tidligere i dag, meget spændt på, hvad resultatet af dette stykke arbejde bliver.

Fru Kirsten Lee henviste helt specielt til, at Kristeligt Folkeparti jo havde været med til at træffe beslutningen om nedsættelsen af det udvalg. Ja, sandelig, og det er vi glade for, og vi er glade for, at udvalget er kommet i arbejde.

Men jeg kan stadig væk ikke forstå, at det skulle hindre os i at løse et lille problem, lille set i den store sammenhæng, men et fantastisk alvorligt problem for de implicerede mennesker.

Fru Jane Oksen gjorde nogle overordentlig kritiske bemærkninger om alt, hvad der hed of-

fentligt arbejde på dette område, institutioner og i det hele taget offentlige tiltag.

Den holdning har vi altså ikke i Kristeligt Folkeparti; som vi har givet udtryk for adskillige gange, mener vi, det er absolut nødvendigt, at vi har et veludbygget offentligt system, og at det stort set fungerer, som det skal.

Hr. Nør Christensen kom egentlig med en meget central bemærkning, da han sagde, at han ikke ønskede at give nogen bedsteforældre falske forhåbninger. Nej, det skal vi ikke, og det gør mig faktisk lidt ked af det i dag, for jeg tror egentlig, at jeg har givet nogle mennesker falske forhåbninger, idet jeg har givet nogle mennesker et indtryk af, at jeg troede, det ville bringe sagerne frem, at vi ved en debat i Folketinget, som vi har forsøgt at lægge op til på, skal vi sige »blød« vis, uden at sparke, men ved at prøve at kalde på ansvarsbevidsthed og opmærksomhed kunne mobilisere en lang række mennesker, som kunne se de problemer, som er opstået for nogle mennesker i dette land på grund af deres kærlighed til et lille barn.

Vi er enige om – så langt er vi enige, kan jeg konstatere hele vejen rundt – at vi skal handle efter barnets tarv. Men spørgsmålet er jo så, hvem det er, der definerer barnets tarv. Hvad er barnets tarv? I den forbindelse vil jeg bede de ordførere og de partier, som har talt meget varmt for, at denne opgave løses bedst af de professionelle, af systemet, overveje, om der dog alligevel ikke hos personer i barnets familie og miljø findes nogle ressourcer, som kunne udnyttes til fordel for dette barn. Jeg tror virkelig, der her er noget, vi mangler at se i Danmark, men som man i højere grad har set på verdensplan.

Et par ordførere har udtalt kritik af Kristeligt Folkeparti. Vi er blevet beskyldt for at ville se sagen fra en hel masse personer omkring barnet, og at det først og fremmest var deres interesse, vi ville varetage.

Jeg vil gerne sige, at dette her drejer sig om barnet og dets ret til at have nogle voksne, der kan holde længe. Allerhelst ville jeg sige ret til at have nogle voksne, der holder hele livet. Det er måske lidt for meget forlangt nu om dage, men så i det mindste nogle voksne, der holder hele barndommen igennem. Det havde man selvfølgelig i de gamle samfund, hvor familierne var mere stabile.